

HLÍDANÝ HROB

Není zde – vstal z mrtvých!

Vyprávění o Ježíšově vzkříšení nám pomáhá porozumět slovům, která řekl anděl ženám:

„Nemějte strach“.

(Předškolní děti: 3 – 6 let)

Příprava

Předem si připravíme dvě středně velké krabice, na které umístíme nápis „Krabice strachu“ a „Krabice odvahy“; je třeba je ale odlišit vizuálně na první pohled, například polepením v teplých / chladných barvách, aby je děti rozeznaly.

Je vzkříšen!

V úvodu setkání jednoduchým způsobem vyprávíme dětem, jak byl Pán Ježíš uložen do hrobu a jak to bylo s jeho vzkříšením. Připomeňme si, že malé děti rády slyší vícekrát totéž vyprávění: proto tento příběh opakujeme a některé části přitom vyjádříme pantomimicky. Můžeme rovněž použít obrázky z pracovního listu a ptát se dětí: „Co se stane potom?“ (Mt 27,57-66; 28,1-15)

Když Ježíš zemřel, jeho přátelé byli hodně smutní (*naznačíme smutným výrazem obličeje či příslušným gestem*). Jeden z nich pro něj nabídl svůj hrob a spolu s ostatními přenesl Ježíšovo tělo do tohoto hrobu vysekaného ve skále (*složíme ruce do tvaru vstupu do jeskyně*), k jeho vchodu pak společně přivalili velký kulatý kámen (*ukážeme, jak kutálíme velký a těžký kámen*). Pilát přikázal, aby hrob hlídaly stráže (*postavíme se jako vojáci na stráž*) ze strachu, že by někdo chtěl Ježíšovo tělo ukrást.

Druhý den brzo ráno několik žen přišlo ke hrobu, ale měly starost – nevěděly, jak od něj odvalí ten těžký kámen, kterým byl uzavřen (*chůze s hlavou v dlaních*).

Když ale přišly ke hrobu, viděly, že kámen je už od hrobu odvalený a anděl, který si všiml, že jsou vystrašené (*vyjádříme gestem strach*), je uklidňoval: „Nebojte se, Ježíš vstal z mrtvých (*všichni zopakují: Vstal z mrtvých!*). Je živý! Jděte a vyřídte to vašim přátelům!“ Ježíšovi přátelé byli velmi šťastní. Pochopili, že Ježíš je živý a už nikdy nezemře (*radostný výraz ve tváři a ruce vztahujeme vzhůru*)!

Díky Ježíši vstaneme z mrtvých i my a budeme žít na věky (*šťastný výraz*).

Nemějte strach

Anděl vyzývá ženy k tomu, aby neměly strach; také Ježíš vícekrát během svého života opakoval: „Nebojte se“.

Dětem řekneme, že do dvou krabic (které jim zároveň ukážeme), je možné vhodit náš strach (první krabice) ale také všechno, při čem ukážeme svou odvahu (druhá krabice)!

Krabice strachu

Co je to strach? V internetové encyklopedii se píše, že „strach je emotivní stav nejistoty, ztráty a úzkosti před skutečným nebo vymyšleným nebezpečím.“

Zeptáme se dětí, z čeho mají strach. Diskusi uvedeme informací, že i když někdo říká, že nemá strach z ničeho, nakonec se zjistí, že i on někdy strach má – tak jako všichni. Dřív nebo později všichni zakusí strach z opuštěnosti, ze tmy, z příšer, z blesků... Děti se zasmějí, když zjistí, že myš má strach z kočky, kočka ze psa, pes z vlka, vlk z tygra, tygr ze slona a slon z myši! ☺

Dětem můžeme rovněž vyprávět příběh „Odvážná polévka“, který najdeme v závěru metodiky. Na obrázky ze stejnojmenné knížky se můžete podívat na <https://www.youtube.com/watch?v=iHHQjOHMEzY>

Děti povzbuzené příběhem poté vyprávějí své vlastní zážitky se strachem – mohou jej zobrazit nějakým obrázkem, tvarem, barvou, vystřižnutým obrázkem, slovem. Do připravené „krabice strachu“ pak vložíme všechno, co děti vytvoří.

Krabice odvahy

Encyklopedie říká, že odvaha je „duševní síla snášet nebezpečí a náročné situace“. Děti teď mohou – podobně jako tomu bylo u strachu – vyjádřit téma „odvaha“ a následně pak všechno, co vytvoří, vhodí do připravené „krabice odvahy“.

Tuto část ukončíme následující úvahou: Znamý italský spisovatel Manzoni řekl, že odvalu nikdo nemůže dát sám sobě. My ale víme, že když svůj život svěříme do rukou Ježíše vzkříšeného, daruje nám ji on sám!

Aktivita

Rozdáme pracovní listy. Děti si mohou:

- obrázek nalepit na karton, jednotlivé postavy a objekty vystřihnout, a poté si společně celou událost vzkříšení přehrát;
- vystřihnout jednotlivé postavy a objekty, nalepit si je podle své představy na karton a dokreslit. Znovu přitom mohou vyprávět příběh vzkříšení.

Modlitba

Na závěr se shromáždíme na místě, kde se modlíme. Položíme před děti obě krabice a svěříme Bohu náš strach s prosbou, aby nám ho pomohl překonat, a také naši odvalu s prosbou, aby ji v nás probudil a rozmnožil.

Autor: Anna Maria Ambrosini.

Překlad a úpravy z Dossier Catechista 6/2017 – 2018 David Žofák

ODVÁŽNÁ POLÉVKA

Vyprávění podle příběhu Maryann Cocca-Leffler

Malý medvídek mýval Oliver měl ze všeho strach: z nových věcí, z rachotu, ze samoty a také měl strach ze svého vlastního stínu. Jeho kamarád lišák si toho všiml a navrhl mu, že by mu odvahu mohl pomoci najít velký medvěd.

Přišli tedy za medvědem a ten zrovna vařil odvážnou polévku. Oliver se ho zeptal, jak by mohl získat odvahu. Medvěd mu odpověděl, že zrovna vaří odvážnou polévku, jen mu do ní schází jedna důležitá ingredience, a tu by mu mohl přinést právě Oliver. Měl pro ni jít přes temný les, prudký potok, pak na vysokou horu, na jejímž vrcholu je jeskyně a v té jeskyni je krabice – a tu musí medvědovi přinést.

Oliver dostal strach! Medvěd mu ale řekl, že má více odvahy, než si myslí, a že to zvládne. Oliver si tedy řekl: Teď nebo nikdy!

Každý z přátel mu přinesl něco, co by se mu mohlo na cestě hodit: brnění a štít, košík s jídlem, hromadu klacků na výrobu mostu a hůl... Oliver se tedy vydal na cestu.

Když ušel kus cesty, začaly ho všechny ty věci tížit... Řekl si: „Brnění je těžké – bez něj budu rychlejší; k jídlu si natrhám lesní jahody a přes řeku přejdu po spadlém stromu a pomůžu si holí, tu jedinou si nechám! Když byl na druhé straně řeky, vydal se k hoře. Cesta však byla zarostlá trnitými keři, kterými se musel Oliver prosekávat. Přitom ale zlomil hůl, která mu ještě ze všech věcí zbyla. Nakonec se mu to povedlo: došel až na vrcholek hory a uviděl jeskyni...

Když vstoupil dovnitř, všiml si, jak na něj zezadu svítí sluníčko a on vrhá do jeskyně dlouhý a výhružný stín. Se strachem postoupil kousek dopředu a uviděl před sebou na zemi – dál v jeskyni – krabici, kterou měl přinést. Najednou však spatřil, že blízko ní stojí obluda!

Rychle se proto schoval za hromadu kamení. Jenomže se jednoho kamene neopatrně dotknul, a ten spadl z hromady dolů. Obluda se k němu otočila a tráslavým hlasem se ho zeptala: „Kdo jsi? A co tady chceš?“ Oliver si všiml, že i teď před sebe vrhá do jeskyně obrovský stín... Je možné, že by se ho ta obluda bála? A řekl co nejsilnějším a nejhlubším hlasem: „Já jsem Oliver a přišel jsem si pro tuhle krabici!“ „Tuhle krabici? Tady ji máš... ale hlavně tě prosím, neublížuj mi!“

Oliver si vzal krabici a rychle vyšel z jeskyně. Tam se potkal se svými přáteli, kteří se ho už vydali hledat a po cestě našli všechny věci, které mu darovali. Mysleli si, že chudák Oliver už asi nežije... Ten jim řekl: „Utíkejme – v jeskyni je netvor!“ A všichni se dali na útěk. Když doběhli k medvědovi, který stále ještě vařil tu svou odvážnou polévku, otevřel Oliver krabici a v ní... nic nebylo!

„Jak je možné, že v ní nic není... Promiň, medvěde, že ti nemůžu dát tu správnou přísadu do tvé odvážné polévky,“ smutně řekl Oliver.

Medvěd odpověděl: „Vždyť jsi mi ji přinesl! Věděl jsem, že krabice je prázdná.“

„Tak ty jsi po mně chtěl, abych se vydal na tu cestu úplně zbytečně?“

„Ty jsi ale vůbec nešel zbytečně – překonal jsi nástrahy celé cesty i svůj strach. Odvaha totiž není uvnitř truhly – ale uvnitř tebe!“

„A odvážná polévka?“ zeptal se Oliver.

„Polévka se jmenuje odvážná proto, že ji nabízím jenom tomu, kdo je odvážný,“ řekl velký medvěd.

„Já jsem odvážný!“ vykřikl Oliver a zvedl nad hlavu svou miskou...

STRACH?

S Ježíšem nad ním zvítězíme!

